

A to nikoliv na víně, alébrž na loukách.

Babí léto mi přeje a tak využívám toho, že se ještě můžeme na pohodu courat za světla a příjemného počasí po práci na loukách. A už se mi daří v tom směru, že stopovačku si v batůžku doma nezapomínám. A můžu tak domů navíc zase přinést nějaký to dřevo. V létě se mi nechtělo v těch vedrech nosit se se zátěží.

Jak jsem psala, Tali se teď zase hodila do módu, že nikoho nechce a nepotřebuje a já si řekla, že dobře, jak myslíš, mám tak volný ruce pro Bubinu. A hojně toho využívám. I proto, že situace mi poslední dobou přeje. A tohle odpoledne to bylo vyloženě ohařsko - "lovečácky" výcvikový. Vlastně by se dalo říct, srncí, kam se podíváš.

Jako vždycky teď, jsme si vyšli bez vodítkově už úplně všichni a Bubi si tak mohla užívat svobody a pobíhání. Je hrozně ftipnej pohled na tu kotrmelínu, jak třeba běží čerstvě podmítnutou loukou na její konec, tam to otočí a pere to ostošest zpátky za mnou. Páč ví, páč ví, že odměna ji nemine. A tlemí se u toho na celý kolo, uši jí vlajou.... co dodat. Jen to, že se na to moc ráda dívám. Všichni se pak zastavíme na okraji louky a dáváme si jablíčkovou sváču. Udělal mi radost Rumíček. Bubi tak koukala, jak on si vzal jablíčko a ešivá jako by nemohla.... , páč se jí nechce ty jablíčka načínat, radši je má už rozkousnutý. A Rumíček gentlemansky vyhověl mojí žádosti, aby byl tak hodnej a tu druhou půlku jí nechal. Dochroupali jsme fšící a došli do špice louky, kde po nich vždy chci, aby šli se mnou, posadili se a počkali, až z louky sejdu na cestu. Je to z toho důvodu, že když už je pak tma, tak tam špatně vidím a nerada bych, aby mě přes oči vzal šípek a taky, abych je měla pod kontrolou. Takže počkají , až jsem na cestě a pak si je přivolám k sobě a jde se do úvozu.

Na jeho konci si pak Bubrdli přivolám a cvaknu ji na štopku a jde se na ty louky. Kde vyhlížím příležitost ku cvičeníčku. A jak jsem už zmínila, pro ten den nám víc, než přálo. Ty první čtyři kusy byly hodně daleko. Ani jsem nedoufala, že je cvičenkyně-důchodkyně zaregistruje. Ale pomohlo mi to, že srny zaregistrovaly nás a daly se do pohybu. Bubi stála a já mohla chválit. A odměňovat.

Oběhly remízek a znovu se nám objevily a já byla nadšená, že zase můžu odměňovat a zase chválit. Šly jsme pak podél remízku dál a najednou "BUM!" Srna obřích rozměrů se vyhoupla přímo před námi. Jsem fakt ráda, že Rumíčka a Tali netřeba řešit, zůstali stát bez

povelu a já se mohla soustředit opravdu jen na Bubi. Zareagovala hned a suprově, opravdu bezvadně, takže stejně jako tuhle jsem jí fedrovala hromadou dobrůtek, aby si byla vědomá toho, že takhle je to nejsprávnější, jak to být může. Protože ona se ani nehla! Bylo to supr.

Že bez štopky by to bylo o něčem jiném, je mi jasný, a taky jsem si o pár desítek metrů ověřila, že to tak skutečně je. To nám z remízku vyběhl opodál ještě jeden kus a to už bylo na milou lovkyni moc. Vypálila, povel mi byl k ničemu, jen jsem stihla zkrátit štopku na polovinu a být ráda, že má Bubrlína postroj. Páč se do konce štopky opřela s vervou hodnou Taliprda. Krůta jedna stará, rezatá, pitomá □ Hrcla se mnou, až jsem se přepůlila. Houkla jsem po ní nevybíravě, aby si byla vědoma toho, že tohle se mi naopak nelíbí ani trochu. Tvářila se jak no museli byste ji vidět. Nutno ale podotknout, že po tom ohouknutí a zastavení se, čučela na ten kus srncího už bez hnutí. Byla to nějaká dobře spolupracující srna, protože se na chvíli zastavila opodál, pozorovala nás (pravděpodobně zvyklá na to, že se tam vyskytujeme běžně a nic tedy nehrozí) a pak se tak nějak v klidu vydala dál. To už milá průšvihářka fakt jen koukala a pak zamířila za mnou, aby zatčená pochodovala kus cesty vedle mě.

Já mířila k okraji lesa, že jako si tam narvu do batůžku nějaký to dřevo a podívám se případně, jak to vypadá v pěstírně. A.....překvápko....v pěstírně pěkných šest kousků. Ani jsem to zase neměla kam dát. Nechala jsem tedy křemeňáčekový krasavce na hromádce a šla si pro ten otop. Při zpáteční cestě sebrala svůj houbovej poklad a šlo se pomalu domů.

Opravdu pomalu, protože jsme si ještě museli hrát s Rumíčkem a panem Kiwim. To je jasný. Čtala jsem mu různý šméčka, zatačky a vejšky, aby taky on měl nějakou tu radost. A nebyl sám. Radost měla pak i paní sousedka. Páč jsem potkala u Domečku Olinku a tak jsem jí obdarovala půlkou křemeňáčků, že je má pro babičku dodatečně k 91. narozeninám. Tak snad si pochutná.

Já si je pak večer udělala zase na másle. To abych se tak vrátila k tomu kulinářskému začátku článku, kde jsem zmiňovala srncí na víně □.